

အုပ္ပာဏဝိစာပေ

မင်းသိင်္ခ

မနောမယ ဂျိုပိတာ

L we

09 420040335

ငါးပုတ်ခြောက်ဆီဆမ်း နှင့်
ပုနီလေးဟင်းချို

ငါးပုတ်ခြောက်ဆီဆမ်း နှင့် ပဲနီလေးဟင်းချို

“မိုးတွေ တအားရွာတာတို့၊ မိုးခြိမ်းတာတို့၊ စာကလေးတွေ လာစားတာတို့ ဟာ ဖြုန်းခနဲ ကြည့်ရင် ဂျုံခင်းကို အနှောင့်အယှက်ပေးတယ် ထင်ရမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် တကယ်က အနှောင့်အယှက် ပေးတာ မဟုတ်ဘူး။ ချဲလင့်ခ်(Challenge) လုပ်တာစိန်ခေါ်တာ။

အဲဒီ စိန်ခေါ်မှု ခြိမ်းခြောက်မှုတွေဟာ မြေကြီးထဲက သြဇာဓာတ်တွေ ဂျုံစေ့ထဲရောက်အောင် လုပ်ပေး နေတာ။ ဂျုံပင်ဟာ အဲဒီစိန်ခေါ်မှု၊ ခြိမ်းခြောက်မှုတွေကို အံတုရုန်းကန်ရင်း အနှံတွေပြည့်ဝ စေတာပဲ။

အဲဒီလိုအံတုမှုတွေ မရှိဘဲ ငြိမ်ငြိမ်လေး နေလိုက်တဲ့ အခါ သူဟာ လေဖြတ်သွားတဲ့ လူတစ် ယောက်လို ဖြစ်သွားတယ်။ ခွန်အားတွေ ယုတ်လျော့သွားတယ်။ ဒါကြောင့် ဂျုံစေ့မှာ အဆံတွေမပါ တော့တာ။”

ငါးပုတ်ခြောက်ဆီဆမ်းနှင့် ပဲနီလေးဟင်းချို

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်နေထိုင်ရာ မှော်ဘီမြို့အစွန်၊ မရမ်းတလင်းတောစပ်ရှိ အယူတော်မင်္ဂလာခြံ အတွင်း သို့ လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိ လာလေ၏။ ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်နှင့် သက်တူရွယ်တူခန့်ရှိ၏။ ဖြုန်းခနဲ တွေ့လျှင် တွေ့ချင်း ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူအား ကောင်းစွာ မမှတ်မိပေ။ သို့ရာတွင် ထိုသူက ကျွန်ုပ်အား ...

“ဂွတ်ဒ်မောနင်း ... ဂွတ်ဒ်နိုက် မောင်အောင်ထွန်း”

ဟု ကိုးရိုးကားယားနိုင်လှသော နှုတ်ဆက်နည်းဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်သောကြောင့် ...

“အလို ... ဘယ်သူများ လဲ မှတ်တယ်၊ ကိုပီတာကြီးကိုး”

ဟု ကျွန်ုပ်က ရေရွတ်လိုက်မိလေ၏။ ထိုအခါ ကိုပီတာကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား

“ဟုတ်ပါ၊ ကိုအောင်ထွန်းရေ ... အခုလို မှတ်မိတာ ကိုယ်လူ အတော့်ကိုတော်ပြီး အတော့်ကို ညံ့တာပဲ”

ဟု ကိုးရိုးကားယား ပြောပြန်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရယ်ရပြန်၏။

“ကိုပီတာကြီး ခင်ဗျားကတော့ အရင်အတိုင်းပဲ ...”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောပြန်ရာ ၎င်းက ...

“အားလုံးပြောင်းလဲကုန်ပြီ၊ မပြောင်းတာကတော့ ပီတာတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်၊ အရင်အတိုင်း ပါပဲ၊ ဟဲ ... ဟဲ ... ကိုယ့်လူကို နှိမ်တာ မဟုတ်ဘူး နော်၊ မှတ်မိတာလေး ပြောပြတာ၊ ကိုယ့်လူ က ဟိုတုန်းက လွယ်အိတ်လေးတစ်လုံးလွယ်ပြီး ဆေးပေါ့လိပ်လေး ပါးစပ်မှာ ခဲလို့ အလုပ်လည်း မရှိဘူး၊ ဝင်ငွေ လည်း မရှိဘူး၊ ဟိုအိမ်ကပ်စားလိုက်၊ ဒီအိမ်ကပ်စားလိုက်နဲ့ ...၊ အခု ဆေးပေါ့လိပ်လေးမခဲတော့ဘူး၊ ငါးသုံးလုံးလေးခဲထားပြီ၊ ကပ်စားတဲ့ အလုပ်လည်း မလုပ်တော့ဘူး၊ ကိုယ့်လူကတောင် ပြန်ကျွေးနေပြီ၊ အဲဒါကြောင့် ပီတာကြီး လာခဲ့တာ၊ နံပါတ်တစ် ထမင်းစားမယ်၊ နံပါတ်နှစ် အဝတ်အစား အသုံး အဆောင်တောင်းမယ်၊ နံပါတ်သုံး ပိုက်ဆံ တောင်းမယ်၊ နံပါတ်လေး ပြန်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ အမှန်စင်စစ် ကိုပီတာကြီးသည် ကျွန်ုပ်နှင့် တစ်ရပ်

ကွက်တည်း နေထိုင်ခဲ့ကြသူများ ဖြစ်၏။ စိတ်လည်းကောင်းကောင်း မနံ့ ရှာပေ။ မိုးရွာနေပူမရှောင် သွားချင်ရာသွား၍ ပြောချင်ရာ ပြောနေတတ် သူ ဖြစ်၏။

တချို့သူများက ခပ်ရိုင်းရိုင်းပင် ‘အရူးပီတာ’ ဟု ခေါ်ကြကုန်၏။ သို့ ရာတွင် ကျွန်ုပ်ကမူ ထိုသို့မခေါ်ခဲ့ ပေ။ ကျွန်ုပ်ကိုတွေ့လျှင်လည်း မည်သ ည့်အချိန်တွေ့တွေ့ ဝမ်းသာအားရ ‘ဝတ်ဒ် မောနင်း၊ ဝတ်ဒ်နိုက်’ ဟူ၍ နှုတ်ဆက်တတ်၏။

“ကဲ ကိုပီတာရယ် ... ဘာဟင်းနဲ့ များ စားမလဲဗျာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ၎င်းက ...

“ပဲနီလေးဟင်းချိုတစ်ခွက်တော့ ပါရမယ်၊ ငါးပုတ်ခြောက်ဆီဆမ်း တာ ပါရမယ်၊ သရက်သီး သနပ်ပါရ မယ်၊ ဒီလောက်ပါပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်က ...

“ငါးပုတ်ခြောက်ကလည်း ကြိုက်တုံးပဲလား”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုပီတာကြီးက ...

“အားလုံးပြောင်းကုန်ပြီ၊ ပီတာကြီးက ဒီအတိုင်းပါပဲ၊ ငါးပုတ်ခြောက် မစားရရင် ထမင်းစား ရတယ် တောင် မထင်ဘူး”

ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းအား ၎င်းစားချင်သည် ဟု ဆိုသော ပဲနီလေး ဟင်းချို၊ ငါးပုတ်ခြောက်၊ သရက်သီး သနပ်တို့ ဖြင့် ကောင်းစွာ တည်ခင်းကျွေးမွေးခဲ့လေ၏။

ကိုပီတာကြီးအား ထမင်းကျွေးထားစဉ်၌ပင် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်ထံ တွင် ဗေဒင်သင်ကြားနေ သော တပည့်များအား ဗေဒင်သင်ပေးနေ၏။

ထိုသို့ သင်ပေးပြီးသောအခါ၌ ကိုပီတာထံသို့လာကာ ကိုပီတာအား လက်ဖက်ရည်အချို့ ကိတ်မုန့်ခြောက်တို့ ဖြင့် ဧည့်ခံကျွေးမွေးပြန်၏။ ကိုပီတာသည် လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း ...

“ကိုယ့်လူက အသင်အပြ အတော်ကောင်းတာပဲ ဗေဒင်ကျောင်းဆရာ လုပ်ဖို့ ကောင်းတယ်” ဟု ပြော ပြန်လေ၏။

“မလုပ်ပါနဲ့ ကိုပီတာရယ်၊ ကျုပ်လည်း ဖိပ် ကို တော်တော်ကျော်လာပါပြီ၊ အခုတော့ အလုပ် မပြောင်း ပါရစေနဲ့ တော့”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုပီတာနှင့် စကားပြောနေစဉ် ထိပ်ကွာနေသော သားရေဖိနပ်ကို အပ်ဖြင့် ချုပ်နေလေ၏။ ချုပ်ပြီးသောအခါ၌ ခြေတွင် စွပ်၍ စီးကြည့်နေ၏။ ထိုအခါ ကိုပီတာကြီးက ...

“ကိုယ့်လူ ဖိနပ်ဟောင်းချုပ်တာ အတော်ကောင်းတာပဲ၊ ဗေဒင်ဟောမစားဘဲ မှော်ဘီဈေးထိပ် မှာ ထိုင် ပြီး ဖိနပ်ဟောင်းချုပ်စားရင် ပိုပြီးအဆင်ပြေမယ်ထင်တယ်”

ဟု ပြောပြန်၏။

“မလုပ်ပါနဲ့ ကိုပီတာရယ်၊ အသက်လည်း ကြီးပါပြီ၊ အလုပ်မပြောင်း ပါရစေနဲ့ ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောရလေ၏။

ထိုအချိန်မှာ ပင် ခြံနေသန္ဓေဘုံသား တပည့်လေးနှစ်ဦး ရန်ဖြစ်သည်ဆိုကာ မောင်ကျော်ပြောင် (ဇင်ယော်နီ)က ကျွန်ုပ်ထံ လာ၍ ပို့၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ဝါးခြမ်းပြားဖြင့် ၈ ချက်စီ ရိုက်နှက်ရ လေ၏။ ထိုအချိန်မှာ ပင် မီးစက်ကို အရမ်းမြင့်လိုက်၍ မီးချောင်းများ ကျွမ်းသွား

သည် ဟု ဆိုကာ မီးစက်ကိုင်သော တပည့်လေးကို ခေါ်လာပြန်၏။ ကျွန်ုပ်လည်း အကြိမ်ကြိမ်ပေါ့လျော့တတ်သော ထိုတပည့်အား ကုန်းခိုင်းပြီး လျှင် ၃ ချက်ခန့် ထုထောင်း လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် မီးဖိုမှ ဆီထည့်ထား သော စဉ်အိုးကို တိုက်၍ ခွဲပစ်လိုက် သည် ဆိုသော တပည့်တစ်ဦးအား ခြံကိုပတ်၍ ပြေးခိုင်းရပြန်၏။

ကိုပီတာကြီးသည် ကျွန်ုပ်လုပ်သမျှကို ကြည့်၍ သဘောကျနေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်အား...

“ကိုအောင်ထွန်း ... ခင်ဗျားလုပ်တာတွေက ဘဲရီးဂွတ်ဒ်၊ ဘဲရီးဘတ်ဒ်ပဲ”

ဟု ကိုးရီးကားယား ပြောပြန်လေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း စိတ်ဆိုးပြေ၍ ရယ်ရပြန်၏။ ကိုပီတာကြီးသည် ဤသို့ လျှင် စကားပြောသော အခါ၌ အမြဲလိုလို နှစ်ခွပြောတတ်လေ၏။ တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း ‘ဂွတ်ဒ်မောနင်း၊ ဂွတ်ဒ်နိုက်’ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ချီးမွမ်းသည့်အခါများ ၌ ‘ဘဲရီးဂွတ်ဒ်၊ ဘဲရီးဘတ်ဒ်’ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ စိတ်ဆိုးလျှင်လည်း ‘မင်းကို ငါစိတ်ဆိုး တယ်၊ ကျေးဇူးတင်တယ်’ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ပျော်သောအခါ၌ လည်း ‘ပျော်စရာကောင်းလိုက်တာ၊ ငိုချင် တယ်’ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဈေးဝယ်သောအခါ၌ လည်း ဈေးသည်အား ‘ဈေးသိပ်ကြီးတယ်၊ မလျှော့ပါနဲ့ ’ စသည် ဖြင့် ဆန့်ကျင်ဘက်စကားနှစ်လုံးကို တွဲစပ်၍ ပြောတတ်လေ၏။

“ကိုပီတာရေ ...ဒီခြံမှာ ဘယ်လောက်ပဲ ကျုပ်ကကြိုးစားကြိုးစားပြည့်စုံတယ်မရှိဘူးဗျို့၊ သူများ ပေးစာ ကမ်းစာလေးတွေလည်း မစားရပါဘူးဗျာ၊ ခြံထဲပဲ ထည့်နေရတာပဲ၊ မီးကိစ္စပြည့်စုံသွားရင် ရေကိစ္စဒုက္ခရောက်ပြန်ရော...၊ ရေကိစ္စ အဆင်ပြေသွားရင် မီးဖိုက ဒုက္ခပေးပြန်ရော

၊ မီးဖိုကိစ္စအဆင် ပြေအောင်လုပ်လိုက်ရင် ဂမုန်းခြံက ပြဿနာဖြစ်ပြန် ရော...၊ တစ်ခု မဟုတ်တစ်ခု ဒုက္ခ အမြဲတမ်း တွေ့နေတယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က လေးလေးနက်နက် ပြောလိုက်ရာ ...

“ဝမ်းနည်းစရာ အတော်ကောင်းတာပဲ၊ ရယ်တောင် ရယ်ချင်တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါကို ဒုက္ခရောက် တယ်လို့ မယူဆပါနဲ့ ၊ ကိုရင့်ခြံကြီးက ကိုရင့်ကို ချဲလင့်လုပ်နေတာ၊ ချဲလင့်လုပ်နေ တယ်ဆိုတာ စိန်ခေါ် နေတာ၊ ကိုရင့်ကို ယှဉ်ပြိုင်နေတာ၊ ဒါကြောင့် အသက်မရှိတဲ့ ကိုရင့်ခြံ ကြီးဟာ အသက်ဝင်နေတာ၊ ဒုက္ခ မဟုတ်ဘူး ၊ ချဲလင့်...”

ဟု ပြောလေ၏။

“မဟုတ်တာပဲ ကိုပီတာရယ်၊ ခင်ဗျားပြောတာတွေ ဘာတွေလဲ၊ ကျုပ်ဖြင့်နားလည်ပေါင်ဗျာ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကြာကြာဆက်ပြီးနေရရင်တော့ ကိုပီတာရေ ... ကျုပ်ပါ ရူးလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ပြော လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကိုပီတာကြီးက ...

“ ကိုယ်ပြေတဲ့ စကားကို ကိုယ့်လူနားလည်အောင် ပုံလေးတစ်ပုံပြောပြမယ်၊ တစ်ခါတုန်းက တရုတ် ပြည်မှာ ဂျူစိုက်တဲ့ လယ်သမားတစ်ယောက်ဟာ တန်ခိုးရှင်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးနဲ့ အမှတ်မထင် တွေ့ဆုံ ပြီး မိတ်ဆွေဖြစ်သွားတယ်၊ ‘ခင်ဗျားတို့ တန်ခိုးရှင်ဟာ တန်ခိုးတော့ ရှိချင်ရှိမယ်၊ ဂျူတော့ မစိုက်တတ် ဘူးထင်တယ်၊ တကယ်လို့ များ ခင်ဗျားရဲ့ တန်ခိုးနဲ့ ကျုပ်ရဲ့ ဂျူစိုက်တဲ့ အလုပ်ကို ကူညီမယ်ဆိုရင် အများကြီးအကျိုးရှိမယ်’ လို့ ပြောလိုက်တယ်၊ အဲဒီအခါမှာ တန်ခိုးရှင်က ‘ကူညီပါ့မယ်၊ ဘာတွေ ကူညီရမလဲ’လို့ ပြောတယ်၊ အဲဒီတော့ လယ်သမားက တန်ခိုးရှင်ကို သူ့ဘေး ဂျူကွင်းဘေးက တဲကလေးထဲမှာ တစ်နှစ်လုံး ခေါ်ထားတယ်၊

မိုးနည်းနည်းရွာတာနဲ့ ‘ကဲ ... တန်ခိုးရှင်၊ မိုးရွာရင် ဂျုံခင်းတွေ ပျက်ကုန်မယ်၊ မရွာအောင်လုပ်လိုက်’လို့ ခိုင်းတယ်။ တန်ခိုးရှင်ကလည်း လုပ်ပေးတယ်။ လေတွေ တိုက်လာရင်လည်း ‘ဂျုံပင်တွေ တအားလှုပ် ယမ်းကုန်မယ်၊ လေမတိုက်အောင် လုပ်ပေး ပါ’လို့ ပြောပြန်တယ်။ တန်ခိုးရှင်ကလည်း သူပြောတဲ့ အတိုင်း လေကိုတားပစ် လိုက်တယ်။ မိုးကြိုး တွေပစ်ရင်လည်း ‘အဲဒီအသံဟာ အသီးတွေ ဆုတ်ယုတ်စေတယ်’ဆိုပြီး တားခိုင်းတယ်။ နေသိပ်ပူလာ ရင်လည်း ‘ဂျုံပင်တွေ ညှိုးကုန်မယ်’ဆိုပြီး မိုးအုံ့ခိုင်းတယ်။ ရေလိုတဲ့ အခါမှာ တော့ ရေရအောင် လုပ်ခိုင်းတယ်။ ဂျုံခင်းထဲကို စာကလေးတွေ လာတဲ့ အခါမှာ လည်း မလာအောင် လုပ်ခိုင်းတယ်။ တန်ခိုး ရှင်ကလည်း အကုန်လုပ်ပေးတယ်။ အဲဒီတော့ ဂျုံပင်တွေ ဟာ အတော့်ကိုဖြစ်ထွန်းတယ်။ အပင်ကြီးတွေ လည်း အမြင့်ကြီးတက်တယ်။ အဲဒီအခါမှာ လယ်သမားက တန်ခိုးရှင်ကို ‘ကဲ... မြင်ပြီမဟုတ်လား၊ ကျုပ်ရဲ့ ဂျုံခင်းကြီးကို ခင်ဗျာရဲ့ တန်ခိုးနဲ့ ရာသီဥတု အနှောင့်အယှက်တွေ ကင်းအောင်လုပ်လိုက်တဲ့ အခါမှာ အပင်ကြီးတွေ ကြည့်စမ်း၊ ဘယ်လောက်ဖွံ့ဖြိုးသလဲ’လို့ အားရဝမ်းသာပြောရှာတယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ်ရိတ်သိမ်းတဲ့ အခါမှာ ဂျုံသီးတွေထဲမှာ အဆံ မပါဘူး။ ဟောင်းလောင်းကြီးဖြစ်နေတယ်။ ဂျုံဆို လို့ လုံးဝကိုမရတော့ဘူး။ အဲဒီအခါ လယ်သမားက တန်ခိုးရှင်ကို အထိတ်အလန့်နဲ့ ကို ‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ’လို့ မေးတယ်။ အဲဒီတော့တန်ခိုးရှင်က ‘ဒီလို ငါ့လူရဲ့ ၊ မိုးတွေက တအား ရွာတာတို့ ၊ လေတွေ တိုက်တာတို့ ၊ နေတွေပူတာတို့ ၊ မိုးကြိုးတွေပစ်တာတို့ ၊ မိုးခြိမ်းတာတို့ ၊ စာကလေးတွေ လာစားတာ တို့ ဟာ ဗြုန်းကနဲကြည့်လိုက်ရင် ဂျုံခင်းကို အနှောင့်အယှက် ပေးတယ်ထင်ရမှာ ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ တကယ် က နှောင့်ယှက်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ ချဲလင့် (Challenge) လုပ်တာ၊ စိန်ခေါ်တာ၊ အဲဒီ စိန်ခေါ်မှု၊ ခြိမ်းခြောက်မှုတွေ

ဟာ မြေကြီးထဲက သြဇာဓာတ်တွေ ကို ဂျုံစေ့ထဲရောက်အောင် လုပ်ပေး
နေတာ။ ဂျုံပင်တွေဟာ အဲဒီစိန်ခေါ်မှု၊ ခြိမ်းခြောက်မှုတွေ ကို ရုန်းကန်ရ
င်းနဲ့ အနှံ့တွေပြည့်ဝစေရတာ။ အဲဒီ ချဲလင့်(Challenge)ကို အံတုရတာကို
က ဂျုံပင်ရဲ့ အလုပ်လေ။ အဲဒီအံတုမှုတွေမရှိဘဲ ငြိမ်ငြိမ် ကလေးနဲ့ နေလို
က်တဲ့ အခါမှာ သူဟာ လေဖြတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်လိုဖြစ်သွားတာ။
အားကုန်သွားတာ။ ခွန်အားတွေ ယုတ်လျော့ သွားတာ။ ဒါကြောင့် ဂျုံစေ့
မှာ အဆံတွေမပါတော့တာ။ လောကကြီးမှာ အဖြူနဲ့ အမည်းရယ်လို့ ရှိ
တယ်ဆိုပါစို့။ အဖြူဟာကောင်းတယ်။ အမည်းဟာ မကောင်းဘူးလို့
ဆိုကြပါစို့ရဲ့ ၊ မြေဖြူခဲ နဲ့ စာရေးရမယ် ကိစ္စမျိုးမှာ သင်ပုန်းအမည်းမှ ဖြ
စ်မယ်နော်။ နံရံအဖြူမှာ မြေဖြူခဲနဲ့ ရေးလို့ မရဘူး။ စာလည်း ထင်မှာ မ
ဟုတ်ဘူး နော်။ မြေဖြူခဲ အဖြူတောင့်ကို သင်ပုန်းအမည်းက ချဲလင့် လ
ုပ်နေတာ။ ဒါကြောင့် စာတွေထင်တယ်။ သူ့လိုပဲ လိုက်ပြီးဖြူလိုက်တဲ့
နံရံဖြူဟာ ချဲလင့် မရှိဘူးလေ။ ဒါကြောင့် ဘာမှ မထင်ဘူး’လို့ ပြောပြီး
တန်ခိုးရှင်က လယ်သမားကို နှုတ်ဆက် ပြီး ထွက်သွားတယ်။

မောင်အောင်ထွန်းရေ... အခုလည်း ကိုယ့်လူရဲ့ ခြံကြီးမှာ မပြည့်စုံ
ဘူးဆိုတာက ကိုယ့် လူကို ချဲလင့်လုပ်နေတာ။ ဆန့်ကျင်ဘက်သဘောနဲ့
အကျိုးပြုနေတာ ပြီးပြည့်စုံခြင်းကို ကူညီတဲ့ တန်ခိုးရှင် တစ်မျိုးဖြစ်တ
ယ် ကိုယ့်လူ၊ ဆန့်ကျင်ဘက်တွေတိုင်း ‘ငါ့ကို ကူညီဖို့ ရောက်
လာပြီ’ဆိုပြီး အရိုအသေ ပေးတက်အောင် လေ့ကျင့်ထားစမ်းပါ။ အဲဒီလို
မလုပ် တက်ဘဲ ဆန့်ကျင်ဘက်တွေတိုင်း စိတ်အနှောင့် အယှက်ဖြစ်မယ်
ဆိုရင် ကိုယ့်လူရှားသွားလိမ့် မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်က ၎င်းပြောနေကျအတိုင်း...

“ဘဲရီးဂွတ်ဒ်၊ ဘဲရီးဘတ်ဒ်”

ဟု ပြော လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကိုဝိတာကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ ကျော
ကုန်းကို ဘုန်းကနဲထုလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်ထံ၌ ပိုက်ဆံနှင့် ပုဆိုးတောင်း
ကာ...

“ကျုပ် ပြန်မယ်၊ ကျုပ် သွားမယ်၊ ပြီးတော့ လာမယ်”

ဟု ဆိုကာ နှုတ်၍ ပြန်သွားလေတော့သတည်း။

★

ချီမျှင်ကြော် နှင့် အစိမ်းကြော်

ချိုချဉ်ကြော်နှင့် အစိမ်းကြော်

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်နေထိုင်ရာ အယူတော်မင်္ဂလာခြံအတွင်းသို့ အနွေးထည်များ အထပ်ထပ် ဝတ်ထား သော မိန်းမကြီးတစ်ဦး ဝင် လာလေ၏။ ထိုမိန်းမကြီးမှာ အသားအရောင်အားဖြင့် ဖြူသကဲ့ သို့ ဆံပင်များမှာ လည်း ဗိုင်း၏ အတောင်များကဲ့သို့ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေ၏။

ထိုမိန်းမကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း ...

“အမယ်လေး ... ကျောင်းဆရာရယ်၊ မင်းက ငါ့ကို ကြည့်နေလိုက်တာ၊ မမှတ်မိဘူးလား၊ ရွှေသဲဝါ လေ...”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဒေါ်ရွှေသဲဝါကို ကောင်းစွာ မှတ်မိသွား၏။ ဒေါ်ရွှေသဲဝါမှာ တရုတ် ကပြား မိသားစုမှ ပေါက်ဖွားလာသူ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် မြန်မာပြည်၌ မွေး၍ မြန်မာပြည်၌ပင်ကြီး သည် ။ သူ၏ အမည်မှာ ‘ယန်စီ’ ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ယန်စီဆိုသည် မှာ တရုတ်ပြည်မှ မြစ်တစ်ခု၏ အမည် ဖြစ်၏။ အဝါရောင်သဲများ ဖြင့် အတိပြီး၏။ ထို့ကြောင့် မြန်မာဘာသာဖြင့် ဆိုရပါမူ ထိုမြစ်၏ အမည် မှာ ‘ရွှေသဲဝါ’ ဟူ၍ ဖြစ်၏။

သူသည် သူ့အား ယန်စီဟု ခေါ်သည် ထက် ရွှေသဲဝါဟု ခေါ်သည် ကို ပို၍ နှစ်သက်၏။ ထို့ကြောင့် သူ၏ အမည်ကို ရွှေသဲဝါဟု တွင် လေတော့၏။ အပျိုဖော်ဝင်စအရွယ်တွင် မိန်းမရောဂါ ကြောင့် ရူးသွပ်သွားရှာ၏။

သူသည် ရပ်ကွက်ထဲတွင် သီချင်းအော်ဆို၏။ က၏။ စကားများ ဖော

င်လောက်အောင် ပြော၏။ ပန်းများ ပန်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ဖိနပ်ကို ခြေ၌ မစီးဘဲ ကြိုးဖြင့်ချည်ကာ လည်ပင်း၌ ဆွဲ၏။ အမြင်မတော်သူ များက...

“ရွှေသဲဝါ ... ဘာဖြစ်လို့ ဖိနပ်ကြီး လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားတာလဲ၊ အောက်ကိုချပြီး စီးလေ”

ဟု ဖျောင်းဖျလိုက်လျှင် ...

“ဖိနပ်ဆိုတာ ခြေထောက်မှာ စီးရတဲ့ ပစ္စည်းဆိုတာ သိပါတယ်၊ ဒါ ပေမယ့် သူက အမြဲအစီး ခံနေရတာ၊ တစ်ခါတလေ သူပြန်စီးပါစေဆိုပြီး လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားတာပါ၊ အဲဒါကို ရူးလို့ လုပ်တယ်လို့ မထင်ပါနဲ့ ၊ အလှည့်ပေးစဉ်းစားတတ်တယ်လို့ ယူဆစမ်းပါ”

ဟု ကိုးရိုးကားယား ပြန်၍ ဖြေတတ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဘောက်ထော်ဘက်တွင် ရှိသော မိဘမဲ့ကလေးကျောင်း တစ်ကျောင်း၌ ကျောင်းဆရာ လုပ်ခဲ့ဖူး၏။ ထိုစဉ်ကပင် ရွှေသဲဝါကို သိ ကျွမ်းခဲ့၏။ ရွှေသဲဝါသည် ကျွန်ုပ်နှင့်တွေ့လျှင် ပိုက်ဆံ တောင်းတတ် ၏ ။

“ဆရာလေး ... ပိုက်ဆံလေး ဘာလေး ပေးစမ်းပါ၊ ဟင် ... မဟုတ် သေးပါဘူး၊ ဆရာလေး လို့ ခေါ်ရင် မယ်သီလရှင်ဖြစ်သွားဦးမယ်၊ ဆရာကြီးလို့ ခေါ်ရအောင်ကလည်း အသက်က ငယ်သေးတယ်၊ အဲဒီ တော့ ကျောင်းဆရာလို့ ပဲ ခေါ်မယ်”

ဟု သူ့ဘာသာသူဆုံးဖြတ်ကာ ကျွန်ုပ်နှင့်တွေ့လျှင် ကျောင်းဆရာဟု ခေါ်ဝေါ်လေ၏။ ထိုအချိန်က ကျွန်ုပ်၏ အသက်မှာ (၃၀)ခန့်ရှိ၏။ ရွှေသဲ ဝါမှာ ကျွန်ုပ်ထက် အနည်းငယ်ကြီး၏။ များ သောအား ဖြင့် ရွှေသဲဝါ သည် ဘောက်ထော်ရပ်ကွက်ကြီး၏ ဂုဏ်ထူးဆောင်တစ်ခုဖြစ်သော ဘတ်

စ်ကားဂိတ်ရှိ နတ်စင်တွင် ဆေးပေါ့လိပ်ကြီး မီးတရဲရဲနှင့် သောက်နေ
လေ့ရှိ၏။

ထိုအချိန်က ထိုနေရာတွင် ပြေးသော ဘတ်စ်ကားများမှာ နံပါတ်မရှိ
ပေ။ ယုန်တံဆိပ်၊ လခြမ်း တံဆိပ်သာလျှင် ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုဘ
တ်စ်ကားများကိုစီးရန်အတွက် ထိုနတ်စင်ရှိခုံတန်းတွင် မကြာခဏ ထိုင်
ရလေ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း အရူးမ ရွှေသဲဝါနှင့် မကြာခဏ ဆုံရလေ
တော့၏။

ယခုမှာ မူ ရွှေသဲဝါကြီးသည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရောက်လာပေပြီ။
ထို့ကြောင့် ရွှေသဲဝါကြီး၏ မှတ်ဉာဏ်တွင် ဘောက်ထော်မှ ကျောင်းဆ
ရာကို မမေ့သေးပေ။

“ဆိုစမ်းပါဦး ဒေါ်ရွှေသဲဝါရဲ့ ဘာကိစ္စလဲ...”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးရာ ရွှေသဲဝါက ...

“ကျောင်းဆရာ ဒီမှာ လူတွေကို ယတြာလုပ်ပေးနေတယ်ဆိုတာ
ကြားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က ယတြာလာတောင်းတာ မဟုတ်ဘူး ၊
ပစ္စည်းပျောက် လာမေးတာလည်း မဟုတ် ဘူးနော်၊ ကျုပ်မှာ က ပျောက်
စရာ ဆင်လည်း မရှိဘူး၊ လင်လည်း မရှိဘူး၊ တွေ့ချင်လို့ လာတာ ပါ၊
ပြီးတော့ ရှင်က ထမင်း ချက်ကျွေးတယ်ပြောလို့ ထမင်းစားချင်လို့ ၊ ဘာ
ပဲဖြစ်ဖြစ်လေ အစိမ်းကြော်ရယ်၊ ချိုချဉ်ကြော်ရယ်၊ ငါးရှဉ့်ချဉ်စပ်ရယ်၊
ကိုက်လံနဲ့ ပြည်ကြီးငါးရယ်၊ ကန်စွန်းပလိန်းရယ်၊ စွန်တန်ဟင်းချိုရယ်နဲ့
မနက်စာ ကို စားချင်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

“ခင်ဗျားကလည်း စားသောက်ဆိုင်မှာ သလို မှာ နေတာကိုး၊ ထားပါ

တော့လေ၊ ဟိုး ... သင်္ကန်းကျွန်း ဘောက်ထော်ဘက်ကနေတောင် လာ
စားတယ်ဆိုတော့ မရ၊ရအောင် ချက်ကျွေးပါမယ်”

ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်သည် ချက်ကျွေးရန် စီစဉ်ရလေတော့၏။

“နေစမ်းပါဦး ဒေါ်ရွှေသဲဝါရဲ့ ၊ ခင်ဗျား အရင်ကလိုပဲ လမ်းထဲမှာ သီ
ချင်းတွေ အော်ဆိုလို့ ဆို၊ ကလို့ က၊ ခုန်လို့ ခုန်၊ ပန်းတွေပန်လို့ ပန်၊ လ
ည်ပင်းမှာ လည်း ဖိနပ်တွေဆွဲလုပ်တုန်းပဲလား”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ရွှေသဲဝါက ရယ်လေ၏။

“ကျောင်းဆရာစကားပြောတာကလည်း လူပျိုကြီး စကားပြောသလို
ပဲ၊ လိုရင်းမရောက်ဘဲ၊ ရူးတုန်းပဲ လားလို့ မေးလိုက်ပါလား၊ မရူးတော့
ဘူးရှင် ... မရူးတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် စိတ်ညစ် နေတာ အရူးကုတဲ့ ဆေး
ဆရာ ကိုသာလှဆိုတာ သင်္ကန်းကျွန်းဟိုဘက်က ရန်ကုန်ဘက်မှာ ရှိ တ
ယ်၊ သူက သနားလို့ ဆိုပြီး ကျုပ်ကိုကုလိုက်တာ ကောင်းသွားတယ်၊ အဲဒီ
လိုကောင်းတဲ့ နေ့ ကစပြီး ရွှေသဲဝါတစ်ယောက် စိတ်ညစ် ရတော့တာပဲ၊
ဒါကြောင့် ပျောက်အောင်ကုပေးတဲ့ ဆရာသာလှကို ကျေးဇူးမတင်တဲ့ အ
ပြင် ဆေးလိပ်မီး နဲ့ တောင် ထိုးချင်တယ်”

ဟု ပြောကာ ရယ်လေ၏။

ထို့နောက်တွင် ကား ရွှေသဲဝါ စားချင်သည် ဆိုသော အစိမ်းကြော်၊
ချိုချင်ကြော်၊ စွန်တန်ဟင်း ချိုတို့ ဖြင့် ၎င်းအား နံနက်စာ ကျွေးမွေးရလေ
၏။ ၎င်းသည် မြိန်ရှက်စွာ စားနေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းထမင်းစားသော
ဘေးတွင် ထိုင်ကာ မပြည့်စုံမှုများ အတွက် အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ညည်းညူလျ
က်ရှိ ၏။ ထိုအခါ ရွှေသဲဝါကြီးက ထမင်းစားရင်း ...

“ညည်းလှချေလား ကျောင်းဆရာရဲ့ ”

ဟု ပြောလေ၏။

“ညည်းရတာပေါ့ ဒေါ်ရွှေသဲဝါရယ်၊ ဘဝက ခိုင်လုံမှု ပြည့်စုံမှုရယ်လို့ မရှိဘူးလေ၊ ပြီးတော့ ကျုပ်က လည်း ခင်ဗျားထက် အများကြီးငယ်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ အသက်က အတော်ကြီးနေပြီ၊ အဲဒီတော့ ကျုပ်ရဲ့ ဘဝမှာ အရှုံးအမြတ်တွေ စဉ်းစားတွက်ချက်ကြည့်ရပြီပေါ့”

ဟု ကျွန်ုပ်ကပြောလိုက်ရာ ဒေါ်ရွှေသဲဝါကြီးက ရယ်လေတော့၏။
ထိုသို့ ရယ်ပြီးနောက် ...

“ကျောင်းဆရာ သေချာနားထောင်၊ ရှင့်ကို ကျုပ် ပုံတစ်ပုံ ပြောပြမယ်၊ ဟိုတုန်းက တိုင်းပြည်တစ်ပြည်မှာ ဘုရင်ကြီးတစ်ပါးရှိတယ်၊ သူ့မှာ သားသုံးယောက်ရှိတယ်၊ သားတွေကလည်း တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မတိမ်းမယိမ်းတွေ၊ အရည်အသွေးတွေကလည်း တူနေ ကြတယ်၊ အဲဒီတော့ ဘုရင်ကြီးက လည်း အသက်ကြီးလာတော့ အရိုက်အရာလွှဲချင်ပြီ၊ ဘယ် သူ့ကိုလွှဲရမှန်း မဆုံးဖြတ်တတ်အောင် ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒီတော့ သူ့ကိုးကွယ်တဲ့ ရသေ့က အကြံ ပေးတယ်၊ အဲဒီအကြံအတိုင်း ဘုရင်ကြီးက လုပ်တော့တာပဲ၊

တစ်နေ့မှာ သားသုံးယောက်ကိုခေါ်ပြီး ပန်းမျိုးစေ့တစ်တင်းစီပေးတယ်၊ အဲဒီလိုပေး ပြီးတော့ ငါ ဒီနေ့ကစပြီး ငါ့ဆရာရသေ့ကြီးနဲ့ အတူ ခရီးသွားမယ်၊ ငါပြန်လာတဲ့ အခါမှာ ငါ့ရဲ့ မျိုးစေ့တွေကို ပြန်လိုချင်တယ်၊ အဲဒါ မင်းတို့ ထိန်းသိမ်းကြ၊ ပန်းမျိုးစေ့တွေကို ဘယ် လိုထိန်းသိမ်းထားတယ်ဆိုတဲ့ အချက်က သိပ်အရေးကြီးတယ်၊ အဲဒီအချက်ပေါ်မှာ မူတည် ပြီး ဘယ်သူ့ကို အရိုက်အရာလွှဲရမလဲဆိုတဲ့ အဖြေရမှ ပဲ’လို့ ပြောပြီး သူ့ဆရာကြီးနဲ့ အတူ ခရီး ထွက်သွားတယ်၊

အဲဒီတော့ အငယ်ဆုံးသားက ‘ဒါများ ဘာခက်လို့ လဲဆိုပြီး သော့ခ

တံသိမ်းထားလိုက် တယ်၊ အကြီးဆုံးသားက ပန်းမျိုးစေ့တွေကို ဈေးကို သွားပြီး ရောင်းပစ်လိုက်တယ်၊ ငွေကို သိမ်းထားလိုက် တယ်၊ သူ့အကြံ ကတော့ သူ့အဖေပြန်လာမှ အဲဒီငွေနဲ့ မျိုးစေ့တွေကို ပြန်ဝယ် ပေးလိုက် မယ်၊ သူလည်း မသိမ်းရဘူး၊ မျိုးစေ့တွေလည်း လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ရ နိုင်တယ်ပေါ့၊ သားအလတ်ကျတော့ ဒီလိုမဟုတ် ဘူး၊ မြေကွက်တစ်ကွ က်မှာ မြေတွေတူးဆွပြီး ပန်းမျိုးစေ့တွေကို ကြဲဖြန့်ပြီး စိုက်ပစ်လိုက်တ ယ်။ အင်မတန်လှပတဲ့ ပန်းတောကြီး ဖြစ်နေတာ ပေါ့၊ အဲဒီလိုနဲ့ ဘုရင်ကြီးပြန်လာတဲ့ အခါ သားငယ်ဆီက ပန်းမျိုးစေ့တွေတောင်းတော့ သားငယ်က သံသေတ္တာထဲကနေ ထုတ်ပေးလိုက်တယ်၊ မျိုးစေ့တွေက ကြုံလိုက်ကုန်ပြီ၊ စိုက်လို့ ရနိုင်တဲ့ အခြေအနေလည်း မရှိတော့ဘူး၊ ခြောက် တာတွေကလည်း ခြောက်ကုန် ပြီ၊ အဲဒီတော့ ဘုရင်ကြီးက ‘မင်းကို ငါ ပေးခဲ့တာ တစ်တင်းပဲ၊ မင်းကလည်း ငါ့ကို တစ်တင်းပြည့် အောင်အပ် တယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်း ငါ့ကို ပြန်ပေးတဲ့ တစ်တင်းဟာ တစ်တင်းမဟုတ် တော့ဘူး၊ မင်း လုပ်တဲ့ ပုံက ကိန်းဂဏန်းစေ့ရင်ပြီးရောဆိုတဲ့ သဘောမျိုးလုပ်လိုက်တာ၊ ပုံသေကားကျဆန် တယ်’လို့ ပြောတယ်၊ ပြီး တော့ သားအကြီးဆီသွားပြန်ရော၊ သားအကြီးက ပန်းမျိုးစေ့ ရောင်းတဲ့ ငွေကို ထုတ်ပြ တယ်၊ မျိုးစေ့လိုချင်ရင်တော့ ရောင်းထားတဲ့ ငွေကို ထု တ်ပြတယ်၊ မျိုးစေ့လိုချင်ရင်တော့ အခုဘဲဈေး ကိုသွားပြီး မျိုးစေ့ဝယ် ပေးပါ့မယ်လို့ ဘုရင်ကိုပြောတယ်၊ အဲဒီအခါမှာ ဘုရင်ကြီးက ‘မင်းဟာ ငါပေး ထားတဲ့ မျိုးစေ့တွေကို ထိန်းသိမ်းထားတာ မဟုတ်ဘူး ၊ အလဲအ လှယ်လုပ်ထားတာ သိပ်ပြီး ဈေးသည် ဆန်တယ်၊ အရိုက်အရာလွဲလို့ မရ ဘူး’ လို့ ပြောတယ်။ သားအလတ်ဆီသွားတော့ ဝေဆာဖူးပွင့်နေတဲ့ ပန်း တောကြီးကို ပြလိုက်တယ်၊ မျိုးစေ့တစ်တင်း ပြန်လိုချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ဒီပန်းတောကြီးက ထုတ်ပေးလို့ ရပါတယ်၊ ပန်းတွေအတိုင်းထားချ

င်ရင်လည်း ထားလို့ ရပါတယ်လို့ ပြောတယ်။ အဲဒီမှာ ဘုရင်ကြီးက ‘အဲဒါမဆိုးဘူးကွ၊ အဲဒါမှန်တယ်ကွ၊ မျိုးစေ့တွေလည်း မဆုံးဘူး၊ မင်းရဲဖန်တီးမှုတွေ လည်း ပါနေတယ် မျိုးစေ့တွေရဲ့ ရှင်သန်မှုတွေလည်း တွေ့ရတယ်၊ မင်းကိုပဲ အရိုက်အရာလွှဲ ရမယ်’လို့ ပြောတယ်။ အဲဒီတော့ ကျောင်းဆရာ၊ ဘဝဆိုတာ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး သံသေတ္တာ ထဲသော့ပိတ်သိမ်း ထားသလိုမျိုး စဉ်းစားလို့ မရဘူး၊ အရှုံးအမြတ်တွေကွက်ပြီး ဈေးသည် လို လည်း လျှောက်လှမ်းလို့ မဖြစ်ဘူး၊ အလုပ်တွေလုပ်ပြီး ဖန်တီးရှင်သန်နေရမှာ ၊ အဲဒါမှ မှန် တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက် ဒေါ်ရွှေသဲဝါကြီးလည်း ကျွန်ုပ်၏ ကျောကုန်းကို သူ၏ လက်ဝါးကြီးဖြင့် ဖြန်းကနဲ ရိုက်၍ ..

“သွားဦးမယ် ကျောင်းဆရာရေ၊ နောင်ကြုံရင်လည်း လာစားပါဦးမယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ ပြန်သွားလေတော့သတည်း။